

PRINȚI ȘI VOPSITORI

Țoată lumea îi spunea tante Marie. Era mică, subțire, cu părul alb amestecat cu fire negre, o chică viguroasă, care îi încununa creștetul cu o strălucire de argint vechi. A avea 86 de ani. Până la 84 umblase cu bicicleta prin București, circulând pe străzi fără să se intimideze de bolizii care vâjâiau pe lângă ea. Căpătase prin căsătorie un nume princiar, cel al unei familii care în secolul XVIII domnise în Țara Românească, nume pe care îl purta cu eleganță și simplitate, conștientă, atât cât trebuie, de valoarea lui istorică.

Trăia prin anii 1980

Trăia prin anii 1980 într-un demisol, în compania surorii ei, tante Alexandra, purtătoare de asemenea a unui nume cu rezonanță domnească. Cele două bătrâne principese sporovăiau toată ziua pe franțuzește, zbierând, fără să-și dea seama, cât le țineau plămâni, întrucât erau amândouă aproape de tot surde.

Nepoții mai treceau pe la ele din când în când și le invitau la masă de sărbători, dar cel

mai frecvent vizitator al lor era un șobolan, care ieșise într-o zi dintr-o gaură din podea, de după vasul de WC; incapabile să omoare vreo ființă vie, surorile îi oferiseră niscaiva pâine și coji de cașcaval și începuseră să aștepte cu plăcere vizita zilnică a micului animal.

Bineînțeleș

Bineînțeleș că, în lunga lor viață, cele două cucoane se confruntaseră cu felurite aventuri, dintre care nu lipseau ceva ani de închisoare, episod obligatoriu în biografia persoanelor dintr-o anumită pătură a societății.

Cum aceasta este o povestire despre tante Marie, ne vom ocupa altădată de avatarurile mătușii Alexandra.

Deci, la ieșirea din închisoare, ca orice om de bun simț, tante Marie își căutase o îndeletnicire cu ajutorul căreia să-și câștige traiul. Educația ei nu o înzestrase cu abilități pe deplin adecvate noilor vremuri, dar Marie (aflată atunci la vârsta tinereții) moștenise curajul legendar al unor veacuri de mult apuse, așa că a purces urgent la căutarea unui loc de muncă, fără să se încurce în văicăreli.

Doar că, atunci când aflau că postulanta nu numai că făcea parte din burghezo-moșierime, dar și că abia ieșise de la zdup, potențialii an-

gajatori o refuzau, cu menajamente sau fără, așa cum îi îndemna, la rândul lor, propria educație.

După vreo zece refuzuri

După vreo zece refuzuri, Marie nu-și pierduse speranța. Atunci, soarta hotări să-i răsplătească perseverența scoțându-i-l în cale pe nea Ticu.

Persoana care răspundea la acest apelativ era un tovarăș îndesat, tuciuriu la față, cu niște ochi bulbucăți, cu albul gălbejit și cu gene dese, negre: ocupa importanta funcție de șef de echipă la ICRAL, o echipă care se dedica finisării interioare ale construcțiilor. În fața lui se prezentă Marie, subțirică, mică și cu un buletin pe care era înscris un nume imposibil (sau măcar foarte greu) de pronunțat.

Nea Ticu o privi dubitativ și o întrebă:

— Tovărășică, să vopsești calorifere știi?

Marie nu se dedase niciodată acestei ocupații, dar, cu îndrăzneala disperării, răspunse hotărât:

— Da!

Nea Ticu îi puse în mână o pensulă și o cutie cu vopsea și o lăsă în fața unui calorifer cu aspect jerpelit, acordându-i o oră pentru a-și demonstra competența.